

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: Š. Š., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2007, č. j. 33 Cad 117/2007 - 13,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnutí stěžovatelky ze dne 24. 5. 2007, č. X, zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že nesprávné posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž žalobce trpěl k datu vydání napadeného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít a měla za následek nesprávné stanovení doby vzniku částečné invalidity. Na základě toho krajský soud rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s lékařskými nálezy nacházejícími se ve správním spisu. V novém řízení pak žalovaná vydá rozhodnutí nové, jímž přizná žalobci částečný invalidní důchod od 13. 6. 2006. Tento závěr učinil krajský soud na základě zjištěných skutečností, z nichž naprosto jednoznačně a přesvědčivě vyplynulo (a tím má soud na mysli především posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí

v Brně ze dne 22. 10. 2007), že v době vydání napadeného rozhodnutí zdravotní stav žalobce od 13. 6. 2006 odpovídal částečné invaliditě.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka nejdříve připomíná ustanovení § 43 zákona č. 150/1995 Sb., podle něhož má pojištěnec nárok na částečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním a) a získal potřebou dobu pojištění nebo b) následkem pracovního úrazu. Z tohoto pohledu pak stěžovatelka vytýká krajskému soudu nedostatečné posouzení předmětné věci v okamžiku stanovení vzniku částečné invalidity, když se dále nezabýval další základní podmínkou pro vznik nároku na částečný invalidní důchod, a to podmínkou získání potřebné doby pojištění ve smyslu § 44 odst. 3 a následně § 40 zákona č. 150/1995 Sb., čímž zabránil ve věci rozhodnout podle právního názoru soudu.

Stěžovatelka ničeho nenamítá proti zjištění, že účastník byl shledán částečně invalidním, již od 13. 6. 2006, avšak vedle plnění podmínky vzniku částečné invalidity, kterou účastník nepochybně splňuje, je nutné soustředit se i na další podmínku § 43 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., a to podmínku získání potřebné doby pojištění, již se krajský soud zjevně nezabýval a zvolená formulace pokynu pro vydání nového rozhodnutí je tedy do té míry vágní a neúplná (rozhodnout o účastníkově žádosti „v pokračujícím řízení respektovat názor komise, potažmo soudu“), že brání stěžovatelce v realizaci rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je sice patrné, že stěžovatelka má být ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. vázána právním názorem o změně data přiznání částečného invalidního důchodu, postrádá však posouzení věci v intencích v § 43 zákona č. 155/1995 Sb. komplexně, aby nemohlo dojít k situaci, kdy by částečný invalidní důchod byl účastníku přiznán i při nesplnění podmínek k získání potřebné doby pojištění. Stěžovatelka si zde dovoluje zdůraznit, že právní názor soudu by měl být jednoznačně formulovaný pokynem pro správní orgán, tedy stěžovatelku, z něhož musí být jasné patrné, jak má tato v řízení dále postupovat. To posléze platí tím spíše pro přezkumné řízení ve věcech důchodového pojištění se zřetelem k jeho zvláštní povaze, kde vyslovený právní názor a z něho plynoucí závazné pokyny pro vydání nového rozhodnutí musí být vyjádřeny zcela jednoznačně způsobem jakoukoli pochybnost vylučujícím a tvořícím proto nedílnou součást výroku samého (zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení k dalšímu řízení). Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro tento důvod je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V řízení před krajským soudem bylo přezkoumáváno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 24. 5. 2007, č. X, jímž stěžovatelka přiznala žalobci částečný invalidní důchod od 13. 7. 2006 podle § 44 odst. 1 zákona č. 150/1995 Sb. a podle článku 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 s tím, že částečný invalidní důchod činí celkem 3751 Kč měsíčně. V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatelka mimo jiné uvedla, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 11 023 dní a ve slovenském důchodovém pojištění 4358 dní, celkem tedy 15381 dní. Ve smyslu článku 46 odst. 2 výše citovaného Nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil s poukazem na to, že jeho dlouhodobý špatný zdravotní stav neumožňuje vykonávat žádnou výdělečnou činnost. Žádá proto přiznání plného invalidního důchodu se zpětnou platností od 13. 6. 2006. Podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 10. 2007 činil od 13. 6. 2006 do 19. 2. 2007 pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle vyhlášky č. 284/1995, a to podle kapitoly XI, odd. A, pol. 4, písm. b) - 50 %. Bylo tedy posudkovou komisí zhodnoceno, že zdravotní stav žalobce od 13. 6. 2006 do 19. 2. 2007 odpovídal částečné invaliditě (od 20. 2. 2007 pak podle posudkové komise zdravotní stav žalobce odpovídal již plné invaliditě). Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že zdravotní stav žalobce nebyl správně hodnocen, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí zdravotní stav žalobce již od 13. 6. 2006 odpovídal částečné invaliditě. Za tohoto stavu krajský soud nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka ničeho nenamítá proti závěru krajského soudu, že žalobce je od 13. 6. 2006 částečně invalidní, nesouhlasí však s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku, že by měla vydat rozhodnutí nové, jímž žalobci přizná od 13. 6. 2006 částečný invalidní důchod. Podle § 43 zákona č. 155/1995 Sb. má pojištěnec nárok na částečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že v řízení před krajským soudem byla posuzovaná pouze míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce, přičemž na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně dospěl krajský soud k závěru, že žalobce se stal částečně invalidním již od 13. 6. 2006, nikoliv od 13. 7. 2006, jak stěžovatelka uvedla ve svém rozhodnutí. Ve svém zrušujícím rozsudku mohl tedy krajský soud dospět pouze k názoru, že žalobce je na základě posudku podaného posudkovou komisí částečně invalidní již od 13. 6. 2006, přičemž nárok na částečný invalidní důchod od této doby by mu mohl být přiznán za předpokladu, že získal potřebnou dobu pojištění. Otázkou potřebné doby pojištění se však krajský soud nezabýval a neposuzoval tak, zda žalobce potřebnou dobu pojištění získal. Právní názor vyslovený krajským soudem v napadeném rozsudku, v němž uvedl, že stěžovatelka v novém řízení vydá rozhodnutí nové, jímž přizná žalobci částečný invalidní důchod od 13. 6. 2006, je nepřesný, neboť krajský soud na základě provedeného řízení se mohl vyjádřit pouze k otázce vzniku částečné invalidity žalobce, nikoliv k tomu, od kdy má nárok na částečný invalidní důchod s ohledem na získání potřebné doby pojištění. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dalším řízení stěžovatelka vyjde z toho, že žalobce je částečně invalidní od 13. 6. 2006 (to ostatně stěžovatelka ani nepopírá), a po zjištění, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění, rozhodne o tom, zda žalobce má od této doby nárok na částečný invalidní důchod či nikoliv. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, pouze nepřesně vyjádřil, jak by měla stěžovatelka v dalším řízení postupovat a ve věci

rozhodnout, neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu. V dalším řízení stěžovatelka tedy vyjde z toho, že žalobce je od 13. 6. 2006 částečně invalidní, a bude zjišťovat, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění pro přiznání částečného invalidního důchodu od uvedeného data. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve svém rozhodnutí z 24. 5. 2007, jímž žalobci přiznala částečný invalidní důchod od 13. 7. 2007, dospěla k závěru, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění, lze předpokládat, že posunutí přiznání částečného invalidního důchodu o jeden měsíc dříve zřejmě zjištěná doba pojištění neovlivní.

Z uvedených důvodů byla proto kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce by sice podle výsledků řízení měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však nevyplývá, že by mu v tomto stádiu řízení nějaké náklady vznikly, bylo proto rozhodnuto, že žalobci si náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu